

PARAULES I CANÇONS CONTRA LA INCOMPETÈNCIA QUE ENS GOVERNA

20 de desembre a Alzira

El penúltim diumenge de desembre la muntanyeta del Salvador d'Alzira aplegava més de deu mil valencians per sentir un cantant i exigir solucions contra el pitjor dels nostres mals: la desídia d'una administració que, literalment, ens ofega.

V. Iranzo

La muntanyeta del Salvador d'Alzira ha servit massa vegades de refugi —salvador literalment— al veïnat davant les malvestats del Xúquer. Prou per damunt del nivell de la ciutat, aquest promontori benèfic disfruta, a més, d'una vista magnífica. A través d'una arbreda esparsa, civilitzada, quasi noucentista, un caminet costerut puntuat pels passos d'un via-crucis discret du fins al cim, una esplanada ampla rematada per una església d'estil difús. Dels anys 40, probablement.

El diumenge 20 de desembre, a les 12 del matí, Acció Cultural hi celebrava un acte de solidaritat amb els afectats per les inundacions de tot el país. Com a plat fort hi havia l'actuació de Lluís Llach, que no solament s'havia prestat a cantar gratuïtament, sinó que havia esdevingut un dels majors impulsors de la convocatòria. El motor del comboi, com qui diu. I, òbviament, amb un motor així, l'èxit quedava garantit.

Les raons de la convocatòria eren clares: Per a l'entitat organitzadora, es tractava d'un acte de solidaritat que «es concreta en una reclamació molt simple i molt justa: que siga l'estat —i no els damnificats— qui pague la reconstrucció dels béns destruïts per la catàstrofe i que destine els fons necessaris, a fi que, en el futur, les comar-

A la muntanyeta del Salvador: «que pague l'estat i no els damnificats».

ques valencianes amb risc de riuades estiguen protegides, tant com siga possible, pels mitjans propis d'un país europeu avançat a finals del segle XX».

El dia triat, un sol potent, quasi feixuc, acollia el personal que, a partir de les 11, anava afluïnt cap a les costeres de la muntanyeta a grups reduïts o en denses colles jovials que desembarcaven autobusos procedents de tot el País Valencià. Molta gent, milers. Personal jove sobretot i també veterans dels antics aplecs, ara carregats de xiquets. El nacionalisme ja té fills, que digué algú. Quant a l'estètica, l'habitual en aquests casos: abillament excursionista i uns quants mocadors-senyera. Una mica més de poliment que en altres temps. En general, un aire de festa, palpable, embolcallava la concentració.

Uns parlaments durs

A les 12 ja una mica tocadés l'actor Pep Cortés va fer les presentacions. Obria l'acte Joan Amèric, un jove cantant d'Alzira d'estil marcadament llachià. Va preparar l'auditori cap a la lírica. En acabant, però, vingué una tanda de durs parlaments a càrrec de representants de les comarques més afectades: la Ribera, la Safor i el Baix Segura. Els primers, dos joves alzirenys, llançaren una punxa merescuda al poc cordial consistori de la ciutat i els seus *inquisidors* majors, i recordaren algunes solucions, urgents per a una comarca col·lapsada: reforestar la capçalera del Xúquer, regular-ne el curs mitjançant moltes preses menudes, remodelar o enderrocar els obsta-

Manuel Gallud, durant el seu parlament.

cles que dificulten el corrent i neteja del llit, protecció de les poblacions amb murs de contenció i «en definitiva, fer una comarca habitable».

Ferran Garcia, historiador de Benio-pa, va fer un parlament més aspre, estítil la Safor-insurgent, molt aplaudit, adreçat alhora cap a La Moncloa i cap al carrer de Cavallers. «La responsabilitat de tant de dany i tant de desastre repetit està en la falta de previsió d'uns polítics ineficaços i ganduls, en el servilisme dels governants autonòmics als dictats d'un estat que ni ens representa ni ens protegeix. Ha calgut que les desgràcies es repetiren, que les evidències es mostraren en forma cíclica d'aigua i fang, de desolació, de por i angoixa, de ràbia i impotència, de

deutes i hipoteques, perquè, a la fi, es decidiren a prendre mesures apressades buscant neutralitzar la mala bava lícita dels «damnificats». Mesures retardades que demostren la nostra condició perifèrica, provincial, de tercera categoria, dotats d'un pseudogovern que es baixa els pantalons contínuament, que no s'enfronta al poder central». Ferran Garcia acabava amb un esment a la central nuclear de Co-frents, una bomba de rellotgeria que segueix activada.

El parlament de Manuel Gallud, d'Oriola —en castellà, per raons òbvies— també va ser molt ben rebut, i s'ho valia. El jove vingut d'aquella complexa comarca va saber fer la millor crida a la unitat dels valencians «per aconseguir aquest país que desitgem». I també en digué de ben clares: «Venim avui... per preguntar amb indignació als que viuen en la inèrcia de l'apatia i en la tranquil·litat del distanciament que quantes *tahullas* s'han de negar, quants tarongers s'han de podrir, quants sers humans angoixats han d'abandonar les seues cases, quants morts més són necessaris abans que es planifiquen amb eficàcia i es posen veritaderes solucions per no dependre, al segle XXI i en un país desenvolupat, dels capritxosos avatars d'un riu».

Llach a Alzira

I, finalment, cantà Llach. El cantautor de Verges havia actuat la nit anterior a més de 400 quilòmetres de distància i se'l veia cansat. Entre bastidors es temia que podia fer un recital de mer compliment. En absolut, però. Des de l'entrada va donar les gràcies al públic

Actes du colloque international
Valencia (Espagne) 1984

Marquerite Yourcenar

Universitat de Valencia

El Temps convoca el curs

«L'AUTOMATITZACIÓ DELS ARXIUS DE DOCUMENTACIÓ PERIODÍSTICS»

que es desenvoluparà al llarg dels mesos de gener, febrer i març de 1988.

El preu del curs és de 10.000 ptes. previ enviament de *curriculum vitae*.

Per a més informació, adreceu-vos a ARXIU DE DOCUMENTACIÓ d'EL TEMPS. Avda. del Baró de Càrcer, 40-13a. 46001 València. Telèfon 352 48 69.

per deixar-lo participar en el jorn i després s'hi llançà a fons. Tot sol, amb percussionista o amb el grup al complet. Cançons antigues o noves, agraiïdes o difícils. Variat i complet. Obrí amb «Venim del nord, venim del sud», tot agermanant l'Empordà amb Oriola; seguí amb una versió lírica de «Que tinguem sort», el «Cant de l'enyor» (el seu homenatge a Elx, també damnificada), «No abareteixis els somnis», l'apropiada «El jorn dels miserables», «El meu amic el mar», una intensa interpretació de «I amb el somriure la revolta», «Maremar» i «Astres». Per acabar, va fer una cançó en tàndem

amb Joan Amèric i davant la insistència del públic rematava amb «Laura» i amb «L'estaca». La veu de Lluís Llach no necessita d'adjectius, només cal dir que el 20 de desembre a Alzira va cantar amb emoció i amb gana. El resultat, doncs, un concert esplèndid.

Vora les tres de la vesprada la gent va anar davallant a poc a poc la muntanyeta del Salvador. El simbòlic calvari d'Alzira esdevenia una llarguíssima serp humana reunida festivament una vegada perquè mai no es torne a recórrer aquest mateix camí, com tantes voltes, amb por i angoixa. □

«EL PODER PERD TOTA JUSTIFICACIÓ QUAN NO SAP SERVIR
ELS CIUTADANS»

Lluís Llach, una veu solidària

A punt d'eixir a l'estranger, Lluís Llach encara sap trobar un «racó» per acudir on la seua presència i la seua solidaritat són requerides.

V. I.

Trobem Lluís Llach acabat d'arribar d'un llarg viatge. Mentre prepara l'instrumental amb els companys i repassa l'ordre de les cançons, mantenim una conversa urgent. La bona disposició del cantant és evident, agraiïble, però el temps curteja. Amb tot, hi ha serenitat, quasi placidesa, en les seues paraules, i al darrere, sostenint-les, unes idees molt clares.

—*¿Com han rodat les coses per organitzar aquest acte a Alzira? ¿D'on sorgí la idea?*

—Em sembla que ha estat una idea compartida per molta gent, Acció Cultural, la Crida, jo mateix, fer aquest acte de solidaritat amb els afectats. I és bonic que sigui així, demostra que la gent hi està sensibilitzada. Ha estat fàcil muntar-lo.

—*Avui, l'esplanada és plena de gent, sobretot joves, de tot el País Valencià. ¿Què en pensa, quan comprova que té una capacitat tan gran de convocària?*

—Pensar que encara puc servir per a aquestes coses m'escalfa una mica, però la veritat és que jo només sóc l'excusa per reunir una gent. Més que mèrit dels que ho hem organitzat, crec que el mèrit està en la sensibilitat d'una gent activa que posa en qüestió moltes co-

ses. Posa en qüestió un estat que sembla que no es justifica per servir els interessos dels ciutadans. Al País Valencià del nord —com jo li dic—, a l'Empordà, també trenquem aigües de tant en tant, però no amb la freqüència ni amb els efectes d'aquí. Comparats amb Alzira, ja tenim sort. No hi ha una autopista que freni les aigües, les preses no cauen, no hi ha un abandonament de la funció social del poder tan gran com aquí. Això és un símbol evident de moltes coses.

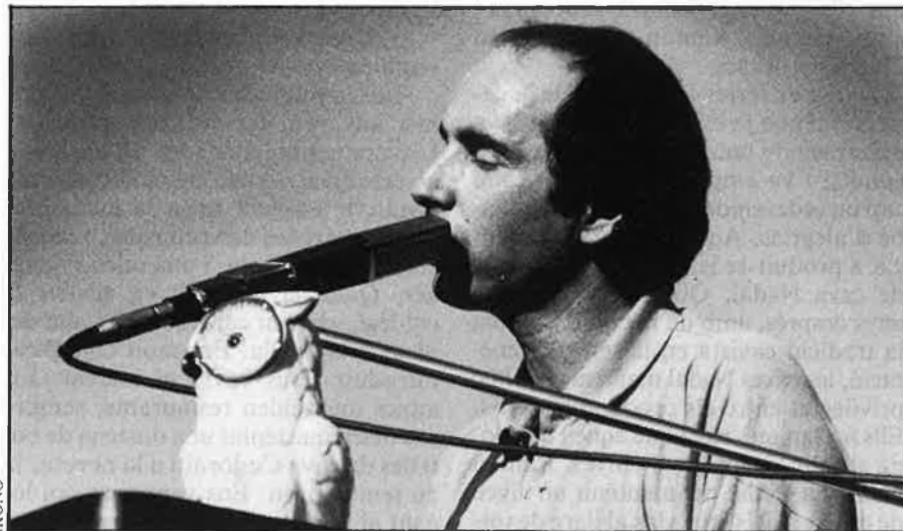
—*¿Pensa que un poder valencià més fort ho canviaria, això?*

—Mira, si hi fessin coses, a Madrid, preses correctament construïdes, neteja dels llits dels rius, reformes, ni que només fos per prepotència, encara s'hauria d'agrair. Aquesta és l'única justificació del poder. El poder és odiable per molts motius, però ja és insuportable quan veus que davant una neces-

sitat urgent només et trobes amb una finestreta, una *ventanilla* buida. Però encara és més escandalós no trobar en els poders més pròxims al ciutadà, fins i tot en els locals, ni la més petita mostra de bona voluntat: que si no tenen competències, que si no els correspon, que no tenen les partides pressupostàries adients... Això és impensable. És impensable que es jugui així amb la vida, la felicitat i els béns de la gent. Llavors el poder perd tota justificació. Ara, també es veu molt clar, llavors, que al País Valencià un autogovern —o digues-li com vulguis— més fort podria fer cara amb més èxit els problemes propis.

—*¿Quina va ser la seua primera reacció en assabentar-se d'aquestes inundacions?*

—La primera va ser, sobretot, d'incomprensió. Un no té ja massa confiança que les coses s'arreglin de pres-

«Jo només sóc l'excusa per a reunir una gent».

sa, però imaginava que, com allò de la pantanada havia estat tan greu, sí que hi hauria coses solucionades, i més quan se'n sabien les causes i les necessitats, se n'havien fet pressupostos, etc. Era lògic pensar que alguna cosa s'havia fet. El primer que vaig sentir, doncs, va ser sorpresa, estupor. Val a dir que també em va alegrar l'actitud de solidaritat tan gran que es constata a Catalunya, el seguiment dels mitjans de comunicació, etc. Vaig pensar que aquestes coses són bàsiques perquè un terme com Països Catalans tingui alguna validesa a uns altres nivells que els d'un pur projecte polític futur.

—*Tinc entès que, normalment, no li agrada cantar a l'aire lliure.*

—Déu n'hi do. Pràcticament ja només actuo a l'aire lliure al País Valencià, però aquí ho faig moltes vegades. I no només perquè faci més bon temps.